

første Svækkelse af Selvhjælpsbestemmelserne, idet det naturligvis vilde være overordentlig vanskeligt i de fleste Tilfælde at bevise, at den paagældende paa et vist Tidspunkt har bortgivet sine Midler til sine Børn eller andre netop for derved senere at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Beviset vil i den Henseende komme til at paahvile det offentlige i Modsætning til, hvad der nu er Tilfældet. Det næste er, at medens det i den gældende Lov er en Fordring, at den vedkommende ikke maa have sat til, hvad han havde, ved et uordentligt eller ødselt Levnet eller paa lignende Maade, har man udeladt disse Betingelser i dette Forslag. Dernæst har man foreslaaet, at de 10 Aar, i hvilke man skal holde sig fri for Fattighjælp og have haft fast Ophold her i Landet, skulde nedsættes til 5 Aar, og dernæst, at Fattighjælpen, naar den er tilbagebetalt eller eftergivet, derefter bliver uden nogen Virkning med Hensyn til Retten til Alderdomsunderstøttelse. Da nu Kommunerne altid vilde være interesserede i, at Fattighjælpen bliver eftergivet, kan jeg ikke se andet, end at denne Selvhjælpsfordring — de 10 Aar uden Fattighjælp — som man med Rette har tillagt væsentlig Betydning i den bestaaende Lovgivning, bliver saa svækket ved Forandringen, at jeg for mit Vedkommende ikke mener, at den derefter vil have nogen Betydning, den kunde egentlig lige saa godt udelades helt, saaledes altsaa, at modtagen Fattighjælp ikke fik nogen Virkning i det hele taget. Det er altsaa overfor disse Nedsættelser i Fordringerne til dem, der ønske Alderdomsunderstøttelse, at man forhøjer deres Krav paa Understøttelse saaledes, at de faa mindst 75 Kr. under visse Forhold og højst 400 Kr. under andre Forhold, og saaledes, at Kommunerne kunne forhøje de Sæts, som ere bragte i Forslag, og som ere nærmere specificerede for Hovedstad, Købstæder og for Landet og for enlige Personer og Familieforsørgere. Naar de ærede Forslagsstillere have udtalt om Beregningen af den finansielle Side, at det vil komme til at dreje sig om en ca. 10 Millioner Kr. aarlig, hvoraf Staten i en Aarrække skulde betale 75 pCt. og Kommunerne kun halvt saa meget, som de tidligere have betalt — nemlig en Fjerdedel imod Halvdelen — saa betvivler jeg ikke, at de ærede Forslagsstillere have regnet saa samvittighedsfuldt som muligt og have gjort sig Umage ved denne Beregning, ligesom de have udarbejdet deres Forslag i det hele taget omhyggeligt, men jeg betvivler, at det overhovedet er muligt at gøre noget som helst Overslag

over, hvad Virkningen af en saadan Lov finansielt vilde blive. Jeg er mest tilbøjelig til at tro, at den ganske overvejende Del af Befolkningen over 60 Aar vil fordre sig alderdomsforsørget, hvis vi faa denne Lov med disse Sæts og saa vil det sandelig ikke være tilstrækkeligt med 10 Millioner Kr., hvoraf altsaa Kommunerne betalte de 2½. Den Virkning, som Loven vilde have paa Sindene, paa Livsførelsen, paa det hele Erhvervsliv og paa Sparelysten lader sig virkelig ikke fastsætte i Forvejen med Tal. Jeg mener, at der i Beregningen mangler et meget væsentligt Moment, en Størrelse, som er ubekendt og derfor ikke medtagen i de Beregninger, Forslagsstillerne have lagt til Grund, hvorefter der til sidst skulde blive 72,000.

Af disse Grunde mener jeg, at det foreliggende Lovforslag ikke egner sig til at ophøjes til Lov. Hvor human det end er, og hvor velmenende den Tanke, som de ærede Forslagsstillere have haft ved at forelægge det til yderligere Hjælp for disse gamle, end ganske sikkert har været, tror jeg ikke, at det hverken moralsk, socialpolitisk eller finansielt vilde være forsvarligt at vedtage det. Jeg kan i alt Fald ikke tilsige Forslagsstillerne Regeringens Bistand til at tilvejebringe Ændringer i den bestaaende Lovgivning paa Grundlag af det Forslag, som de her have fremsat.

Inden jeg slutter de Bemærkninger, jeg saaledes har fundet Anledning til at gøre baade med Hensyn til den bestaaende Lovgivning, med Hensyn til Muligheden af at forandre den og med Hensyn til det Forslag, vi have liggende her, vil jeg kun udtale, at hvis det kunde lykkes Flertallet i dette Ting at føre denne Sag frem til en Løsning, som med Rette kunde ventes paa samme Tid at ville blive en Spore for vort Folks Erhvervsliv og den individuelle Selvstændighed og en Trøst og Tilflugt for dem, hvis Bestræbelser ere glippede, vilde Flertallet have udført et Arbejde og løst en Opgave af saa vidtrækkende Beskaffenhed, at der sikkert ikke vilde være noget Sted i Landet, hvor man ikke i høj Grad uden politiske Hensyn vilde glæde sig saa vel over, at der var et Flertal i dette Ting og især et saadant, som havde Vilje og Evne til at føre en saa stor national Sag frem imod en heldbringende Løsning. Og hvis under et saadant Arbejde jeg selv skulde være i Stand til at yde noget Bidrag, vil jeg herved paa det mest uforbeholdne tilsige min Støtte i Raad og Daad, idet jeg ikke godt kunde tænke mig nogen Opgave, til hvis Løsning det kunde være